

Vyvěšeno dne: 30. 1. 2026

Svěšeno dne: 13. 2. 2026

Drahomíra Hrbáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Vojtěcha Šubrt**a, bytem Vyškov, Kučerov 27, zastoupeného JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 807/64, proti žalovanému **náměstkovi ministra obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 221/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2024, č. j. 9 Ad 17/2022-45,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2024, č. j. 9 Ad 17/2022-45, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí 1. náměstka ministryně obrany ze dne 29. 7. 2022, č. j. MO 295308/2022-1321, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech soudního řízení částku **20 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Jana Bureše, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí 1. náměstka ministryně obrany ze dne 29. 7. 2022, č. j. MO 295308/2022-1321, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Legislativního a právního odboru Ministerstva obrany (dále jen „služební orgán“) ze dne 4. 5. 2022, č. j. 304-00212-19-88-5-1321 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Posledně zmíněným rozhodnutím byla žalobci podle § 118 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období

od 5. 4. 2019 do 16. 9. 2020 (dále také jako „rozhodné období“), ve výši 243 509 Kč. Městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[2] Úvodem odůvodnění svého rozsudku městský soud označil za nesporné, že úraz žalobce, který byl vojákem z povolání, byl služebním úrazem s plnou odpovědností zaměstnavatele – Ministerstva obrany. Od 5. 4. 2017 do 5. 4. 2019 byl žalobce v pracovní neschopnosti výkonu služby a dne 21. 12. 2017 jeho služební poměr zanikl. Nárok na ztrátu výdělku po skončení pracovní neschopnosti žalobci vznikl ke dni 5. 4. 2019. V evidenci uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce ČR byl žalobce evidován až ode dne 17. 9. 2020. Fakt, že žalobce nebyl v období od 5. 4. 2019 do 16. 9. 2020 evidován u Úřadu práce ČR jako uchazeč o zaměstnání, odůvodňoval tím, že od 29. 1. 2007 pečoval o osobu blízkou (poskytoval péči svému synovi ve III. stupni závislosti), a proto bylo toto období vyčleněno k samostatnému rozhodnutí.

[3] V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že mu z náhrady za ztrátu na služebním platu nebyla odečtena částka odpovídající minimální mzdě (§ 271b odst. 3 zákoníku práce), nýbrž částka vyšší. Tímto postupem byl nepřipustně extenzivně vykládán § 118 zákona o vojácích z povolání, aniž by bylo přihlédnuto k obdobné úpravě v § 271b odst. 1 a 3 zákoníku práce, ve znění účinném do 1. 12. 2024, neboť nebyla zohledněna důležitá osobní překážka v práci, a to péče o osobu blízkou. Městský soud neshledal tuto námitku důvodnou. Uvedl, že z § 118 odst. 3 zákona o vojácích se podává, že ustanovení zákoníku práce se po zániku služebního poměru užívají v případech, kdy je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání. Jelikož byl žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání až ode dne 17. 9. 2020, vztahuje se na něj v posuzovaném období § 118 odst. 2 zákona o vojácích, kde je (obdobně jako v § 271b odst. 2 zákoníku práce) upravena pracovní neschopnost z tzv. *jiného důvodu* (a za služební plat po služebním úrazu se zde považuje nikoli výdělek ve výši minimální mzdy, ale služební plat, z něhož se stanoví nemocenské). K argumentu žalobce, že tímto *jiným důvodem* je jeho péče o syna závislého na péči jiné osoby, městský soud konstatoval, že náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vyjadřuje nezpůsobilost zaměstnance dosahovat stejný výdělek jako před poškozením zdraví, a proto se na odškodnění nemůže podílet jiný důvod, než důvod související se zařazením do služebního či zaměstnaneckého poměru pracovní či služební povahy. *Jiný důvod*, než je služební (popřípadě pracovní) úraz nebo nemoc z povolání, uvedený v zákoně o vojácích a zákoníku práce, musí souviset se služebním či pracovním poměrem. Nelze za něj tedy považovat důvody, které nejsou spojeny s neschopností výkonu služby či zaměstnání.

[4] Krajský soud uzavřel, že nebyl-li žalobce v rozhodném období v evidenci uchazečů práce, nemohl být na jeho případ aplikován § 271b odst. 3 zákoníku práce, tudíž nemohla být z náhrady služebního platu odečítána částka odpovídající minimální mzdě, ale byl stanoven pravděpodobný výdělek žalobce po služebním úrazu.

[5] Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že mu byla od jeho zákonného nároku odečítána částka odpovídající přiznanému výsluhovému příspěvku, čímž služební orgán postupoval v rozporu s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2020, č. j. 1 As 322/2019 - 37 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého do příjmu po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, zjišťovaného pro účely náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby, nelze zahrnovat (připočítávat) výsluhový příspěvek vyplácený poškozenému podle § 132 a násl. zákona o vojácích z povolání. Tento rozsudek změnil dosavadní praxi, jež vycházela z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 7. 1999, č. j. 15 Co 149/99-52. Na vydání rozsudku č. j. 1 As 322/2019 služební orgány zareagovaly a od března 2020 již výsluhový příspěvek nadále nezapočítávaly do příjmu dosahovaného po služebním úrazu. Tuto změnu služební orgán v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně osvětlil. Městský soud dále s odkazem na konstantní judikaturu správních soudů uvedl, že se žalobce nemůže domáhat, aby služební orgány retroaktivně

pokračování

napravovaly svou předchozí správní praxi, která respektovala soudní rozhodnutí (výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích). Služební orgán proto výsluhový příspěvek nezohledňoval (až) od měsíce března 2020, tedy po vydání rozsudku č. j. 1 As 322/2019- 37, čímž postupoval v souladu se zásadou legitimního očekávání a svůj postup dostatečně zdůvodnil.

[6] Ve třetí žalobní námitce žalobce polemizoval s posouzením jeho schopnosti pracovat po služebním úrazu na plný úvazek. Tato námitka souvisí se stanovením pravděpodobného výdělku žalobce, který byl v rámci výpočtu náhrady odečítán od jeho průměrného výdělku dosahovaného před služebním úrazem. Městský soud z předloženého správního spisu ověřil, že žalobce v rámci služebního poměru vykonával službu jako starší kuchař v misích OSN a dále jako instruktor školících a výcvikových zařízení Vojenské akademie Vyškov. Služební orgán vycházel zejména ze znaleckého posudku ze dne 27. 8. 2020, č. j. 305-00212-19-27-5-1322P, z něhož vyplynulo, že žalobce má v důsledku služebního úrazu postižen ramenní kloub a pohyblivost paže a ruky, vedoucí k lehkému omezení hybnosti pravého zápěstí. Znalec v posudku uvedl pozitivní výčet prací, které je žalobce schopen vykonávat, a také negativní výčet prací, které nejsou v jeho případě vhodné. Na základě námitek proti znaleckému posudku a lékařských zpráv předložených žalobcem byl znalecký posudek doplněn o stanovisko znalce ze dne 11. 2. 2021. Městský soud uvedl, že žalobce k několika výzvám služebního orgánu předložil pouze lékařské zprávy, které se netýkaly míry jeho pracovní způsobilosti, ale pouze popisovaly jeho zdravotní obtíže. Konstatoval, že znalecký posudek má oproti lékařským zprávám větší důkazní hodnotu, a proto byl pro posouzení věci stěžejní (žalobce oponentní posudek nepředložil). Žalobce by uznán osobou zdravotně znevýhodněnou podle § 67 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), což ovšem automaticky neznamená, že by nebyl schopen vykonávat jiné pracovní činnosti na plný úvazek. Městský soud proto neshledal námitky žalobce, že správní orgány při posouzení jeho schopnosti pracovat na plný úvazek vycházely z nesprávných podkladů, jako důvodné.

[7] Městský soud dodal, že pro účely pravděpodobného výdělku vycházel služební orgán ze stanoveného hodinového výdělku 112,27 Kč v roce 2019 v Mateřské škole Jarní, Vyškov na pozici kuchaře. Nicméně ze znaleckého posudku byly pro žalobce vhodné i více kvalifikované práce, jelikož žalobce absolvoval střední technickou školu a pracoval jako instruktor školících a výcvikových zařízení.

[8] Konečně, ani poslední žalobní bod neshledal městský soud důvodným. Žalobce v něm namítal, že nebyl vyčerpán celý předmět správního řízení, jelikož nebylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Městský soud uvedl, že nic nebrání tomu, aby o tomto nároku bylo rozhodnuto v samostatném řízení, což, jak vyplynulo z vyjádření žalovaného, bylo učiněno rozhodnutím ze dne 17. 8. 2022, č. j. 304-00212-19-90-5-1321.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou podřadil pod kasační důvody § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel v první řadě opakovaně namítá, že mu byla neoprávněně odečítána částka odpovídající přiznanému výsluhovému příspěvku, ačkoliv byl takový postup v rozporu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 322/2019. Služební orgán a žalovaný argumentovali, že ke změně správní praxe došlo až od měsíce března 2020, tedy až na základě výše uvedeného rozsudku, a proto výsluhový příspěvek nebyl zohledněn jako příjem až od měsíce března 2020. Stěžovatel s touto argumentací nesouhlasí. Pokud Nejvyšší správní soud předcházející správní praxi shledal nezákonnou, byla nezákonnou také před měsícem březnem 2020. Podle stěžovatele není možné odůvodňovat neaplikaci právního názoru kasačního soudu i na předcházející období možnou diskriminací jiných osob, neboť by nedošlo ke znevýhodnění

kohokoli na základě národnosti, rasy, vyznání apod. Rovněž není pravdou, že by mohlo dojít ke znevýhodnění jiných osob, kterým byl příspěvek započítáván a nebránily se proti takovému postupu cestou odvolání či žalob. Tyto osoby nevyužily možnosti brát se o svá práva; to však automaticky neznamená, že by měl být krácen na svých právech také stěžovatel.

[11] V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 7 As 226/2019-35, kterým byl aprobován rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Ad 24/2016 - 31, v němž byla řešena náhrada za ztrátu na služebním platu v období od 1. 9. 2014 do 31. 5. 2015. Městský soud v daném případě konstatoval, že je nepřipustné, aby byla z náhrady odečítána částka odpovídající přiznanému výsluhovému příspěvku. Pokud městský tedy bylo započítávání výsluhového příspěvku v uvedeném období nezákonné, bylo rovněž nezákonné započítávat takový příspěvek v rozhodné době nyní projednávané věci, tj. od měsíce dubna 2019 do března 2020. Optikou výše uvedeného je proto nepřiléhavá také argumentace městského soudu údajnou „*správní praxí zakládající legitimní očekávání*“.

[12] Za nesprávnou považuje stěžovatel argumentaci městského soudu uvedenou v odst. 48 odůvodnění napadeného rozsudku, podle které byl dosavadní postup služebního orgánu v souladu s ustálenou judikaturou založenou rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, protože se nelze domáhat, aby služební orgány retroaktivně napravovaly svou předchozí správní praxi založenou na základě daného rozsudku. Stěžovatel k tomu uvádí, že se nedovolává *nové správní praxe*, nýbrž nezákonnosti obou správních rozhodnutí založených na postupu, jenž byl posléze soudy shledán nezákonným. Dále uvádí, že započítávání výsluhového příspěvku bylo nezákonné i před vydáním rozsudku č. j. 1 As 322/2019, neboť právě předchozí praxe byla Nejvyšším správním soudem shledána v rozporu se zákonem; nejedná se o žádnou retroaktivitu, jak neprávne uvedl městský soud. Ani skutečnost, že opačně vyznívající rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích nebyl napaden oprávněnými prostředky, automaticky neznamená, že se jednalo o správnou praxi.

[13] Stěžovatel dále namítá, že mělo být náležitě zohledněno, že byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Na jeho případ proto měly být aplikovány § 118 odst. 2 a odst. 3 zákona o vojácích a § 271 odst. 1 až 3 zákoníku práce. Stěžovatel byl v evidenci na Úřadu práce od 5. 4. 2019, kdy pečoval o osobu blízkou; v evidenci uchazečů o zaměstnání od 17. 9. 2020. Náhrada za ztrátu na služebním platu proto měla být snížena o částku rovnající se minimální mzdě.

[14] Dále stěžovatel nesouhlasí s posouzením svého zdravotního stavu, respektive závěrem o jeho schopnosti vykonávat práci na plný úvazek. Tyto závěry jsou zcela v rozporu s jím předloženými důkazy, zejména s lékařskými zprávami MUDr. Zdeňka Krejčího a rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Vyškov ze dne 9. 6. 2021, kterým byl stěžovatel uznán osobou zdravotně znevýhodněnou.

[15] Konečně stěžovatel namítá, že žalovaný měl rozhodnout o náhradě nákladů řízení, neboť se jedná o příslušenství uplatňovaného nároku, nikoli o nárok samostatný. K tomu stěžovatel poukázal na § 513 občanského zákoníku a § 177 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Pokud žalovaný nerozhodl v rámci žalovaného rozhodnutí o nákladech řízení, nerozhodl o celém předmětu řízení. I tato otázka byla městským soudem posouzena nesprávně.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela souhlasí s napadeným rozsudkem, v němž se městský soud vypořádal s veškerou žalobní argumentací. K odlišné správní praxi uvedl, že do vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 322/2019 - 37 nebylo postaveno na jisto, zda je započítávání výsluhového příspěvku zákonné či nezákonné. Do této doby se praxe správních

pokračování

soudů odlišovala, což žalovaný demonstroval na rozsudcích Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2019, č. j. 6 Ad 44/2017 - 39 a ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Ad 24/2016 - 31, v nichž městský soud dospěl k opačným závěrům. Služební orgán na rozsudek č. j. 1 As 322/2019 okamžitě zareagoval, a to tak, že výsluhový příspěvek v případě stěžovatele započítával pouze do 29. 2. 2020. Tento postup služební orgány zvolily s cílem předejít nerovnému zacházení s jednotlivými žadateli. Žalobcem navrhované přezkumné řízení by naopak vedlo k nerovnému zacházení s některými žadateli, u nichž by již došlo k uplynutí lhůty pro zahájení přezkumného řízení. Pokud jde o další kasační námitky, zde se vyjádření žalovaného shoduje s vyjádřením k žalobě. Závěrem žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Úvodem Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel kasační stížnost podřadil pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační důvod dle písmene d) nicméně dán není, neboť stěžovatel žádné námitky vůči přezkoumatelnosti napadeného rozsudku či procesnímu postupu městského soudu nevzněl. Ze zásady *iura novit curia* nicméně plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu a je oprávněn sám podřadit kasační námitky pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50).

[20] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou započítávání výsluhového příspěvku. V posuzovaném případě není mezi účastníky sporu, že výsluhový příspěvek (vyplácený podle § 132 zákona o vojácích) nelze zahrnovat do příjmu po služebním úrazu zjišťovaného při určení náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby podle § 118 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Tento závěr vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 322/2019-37. Sporné mezi účastníky ovšem je, zda služební orgán postupoval správně, pokud výsluhový příspěvek započítával za období od 5. 4. 2019 do 29. 2. 2020, tedy do doby vydání rozsudku č. j. 1 As 322/2019-37, a až od následujícího období změnil způsob výpočtu tak, že výsluhový příspěvek do služebního platu po služebním úrazu již nezahrnoval. Městský soud postup služebnímu orgánu v napadeném rozsudku aproboval a v odst. 43 odůvodnění konstatoval, že od 12. 2. 2020 (tj. vydání rozsudku č. j. 1 As 322/2019-37) již nebyl výsluhový příspěvek zohledňován, neboť došlo ke změně správní praxe dané soudní judikaturou. Služební orgán proto zvolil jednotný postup vůči žadatelům o odškodnění z odlišných skutkových důvodů počínaje březnem 2020. Dále městský soud odkázal na ustálenou judikaturu týkající se změny správní praxe a s tím souvisejícího legitimního očekávání adresátů veřejné správy. S tímto náhledem ovšem nesouhlasí stěžovatel, který má za to, že zahrnutím výsluhového příspěvku do příjmu po služebním úrazu za období před březnem 2020 se služební orgán dopustil nezákonnosti, neboť tento postup je v rozporu s rozsudkem č. j. 1 As 322/2019 - 37.

[21] Otázkou ustálené správní praxe se zabýval rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, v němž uvedl, že jde o „*oprávněné spoléhání se na určitý výklad či aplikaci práva, které se odvíjí od (je důsledkem) předchozí činnosti státu (práve např. v podobě zavedené správní praxe či přijetí určitého výkladového stanoviska)*. [...] *Správní praxí [...] je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna*

do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“ (obdobně viz též nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2009, sp. n. III. ÚS 2822/07, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz).

[22] Z uvedeného vyplývá, že ustálená správní praxe není nepřekonatelná a lze ji změnit. Odchýlit se od vytvořené správní praxe správní orgán může, avšak zásadně pouze *pro futuro*, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86). Jak již bylo výše uvedeno, dosavadní praxe služebního orgánu spočívající v započítávání výsluhového příspěvku do příjmu po služebním úrazu, byla rozsudkem č. j. 1 As 322/2019- 37 shledána nezákonnou. Pokud byla dosavadní praxe byla nezákonná, není žádoucí, aby byla následována (srov. rozsudek č. j. 5 As 155/2015 - 35). Nelze ji nadále aplikovat, a to ani v případech, kdy je posuzováno období před vydáním rozsudku, na jehož základě byla korigována. V souladu se zásadou incidentní retrospektivity nových právních názorů vytvořených judikturními změnami se nový právní názor prosadí ihned a musí být aplikován na všechna probíhající řízení (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2010, sp. zn. II. ÚS 3168/09; judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>; či část VIII. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS).

[23] Vztaheno na projednávanou věc, pokud Nejvyšší správní soud konstatoval, že započítávání výsluhového příspěvku je nezákonné, nelze tento postup nadále aplikovat, ale také ani aprobovat a je nutné postupovat v souladu s rozsudkem č. j. 1 As 322/2019- 37 a respektovat jej. S městským soudem lze jistě souhlasit v tom, že změna správní praxe působí *pro futuro*, to je ovšem nutno chápat tak, že nezakládá důvod pro revizi již skončených řízení založených na správní praxi předcházející (například cestou přezkumného řízení). V nyní posuzované věci však řízení o nároku stěžovatele v době změny judikatury (a tedy i správní praxe) dosud probíhalo a změna správní praxe se proto do něj měla promítnout v plném rozsahu (tzn. i do období, které spadalo do předchozí – nezákonné správní praxe).

[24] Služební orgán se rozsudkem č. j. 1 As 322/2019-37 řídil pouze částečně, a to v rámci určení služebního platu za část rozhodného období za období od března 2020, tedy od měsíce následujícího po měsíci, v němž byl rozsudek vydán. Z prvostupňového rozhodnutí je dále zřejmé, že služební orgán byl s tímto rozsudkem obeznámen, (viz jeho str. 9). S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že služební orgán postupoval nezákonně, neboť pro část rozhodného období (od 5. 4. 2019 do 29. 2. 2020) výsluhový příspěvek stěžovateli započítával, i přesto, že tato praxe byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu shledána nezákonnou.

[25] Lze proto uzavřít, že služební orgán při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu nesprávně započtl do příjmu po služebním úrazu výsluhový příspěvek za období od 5. 4. 2019 do 29. 2. 2020, čímž postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 322/2019-37; žalovaný tento postup akceptoval. Pokud městský soud tento nezákonný postup aproboval, trpí jeho rozsudek závažnou vadou spočívající v nesprávném právním posouzení věci [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a z hlediska zákona proto neobstojí.

[26] Stěžovatel dále namítal, že mu z dosahované výše služebního platu měla být odečítána částka odpovídající minimální mzdě, nikoli částka odpovídající pravděpodobnému výdělku.

[27] S ohledem na formulaci této kasační námitky je nutné především upozornit, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského)

pokračování

soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí a nelze je nahradit zopakováním námitek v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005-59, a ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Argumentaci vedenou v tomto smyslu tedy nelze považovat za kasační námitky ve smyslu § 103 s. ř. s. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Nejvyšší správní soud ověřil, že argumentace týkající se částky, která byla stěžovateli odečítána od jeho platu dosahovaného před služebním úrazem, je zcela totožná s argumentací uvedenou v žalobě a neobsahuje argumenty konkrétně reagující na závěry vyslovené městským soudem. Stěžovatelem uplatněná tvrzení nijak nesměřují proti napadenému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci. Nejedná se tedy o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se jí proto věcně nezabýval (k tomu dále srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[28] Stěžovatel dále namítal, že byla nesprávně posouzena jeho (ne)schopnost pracovat na plný úvazek. I v tomto případě ale jen zcela zopakoval žalobní argumentaci, k níž pouze dodal, že prvostupňové rozhodnutí mělo být městským soudem zrušeno a služebním orgánům mělo být uloženo, aby se zabývaly otázkou výše potencionálně dosahovaného příjmu. Nejedná se tedy o argumentaci, v níž by stěžovatel jakkoli polemizoval se závěry městského soudu. Optikou výše uvedeného proto kasační soud dospěl ke stejnému závěru jako v předešlém odstavci, tedy, že se nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[29] Konečně, také při posouzení poslední námítce, týkající se náhrady nákladů řízení, je zřejmé, že se jedná o zcela totožné tvrzení, jaké bylo uplatněno již v žalobě. Tato námitka opětovně obsahuje zcela okopírovanou žalobní argumentaci, doplněnou jen o obecná tvrzení odkazující na § 177 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, aniž by jakkoli reagovala na závěry městského soudu. Nadto se stěžovatel nijak nevyjádřil ke skutečnosti, že mu byly náklady řízení již přiznány rozhodnutím ze dne 17. 8. 2022. I zde proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., neboť z ní není zřejmé, co konkrétního stěžovatel závěrům městského soudu vytýká.

[30] Na základě shora uvedeného lze uzavřít, že kasační stížnost je, v části, ve které mohla být věcně projednána, důvodná (viz odst. [24] až [25] výše). Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). V dané věci by městský soud, vázán závazným právním názorem kasačního soudu, nemohl postupovat jinak, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 12. 2025) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. (s přihlédnutím k čl. XI bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb.) rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku [§ 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], tzn., že při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu stěžovatele nebude do příjmů po služebním úrazu započítávat jeho výsluhový příspěvek ani za období od 5. 4. 2019 do 29. 2. 2020, v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 322/2019.

[31] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. též rozhodnutí žalovaného správního orgánu, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem bylo zrušeno též rozhodnutí žalovaného, řízení před správními soudy je tím skončeno, přičemž z procesního hlediska byl jeho procesně úspěšným účastníkem stěžovatel. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů celého soudního řízení.

[32] Náklady řízení jsou v dané věci představovány především stěžovatelem vynaloženými soudními poplatky ve výši 3 000 Kč za řízení o žalobě a 5 000 Kč za řízení o kasační stížnosti.

[33] V řízení před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem JUDr. Janem Burešem, Ph.D., proto mu náleží také náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Pro určení výše odměny se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“). Za řízení o žalobě náleží zástupci stěžovatele odměna za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] ve výši 2 x 3 100 Kč, a dále paušální náhrada jeho hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před městským soudem činí 6 800 Kč.

[34] Za řízení o kasační stížnosti náleží zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] ve výši 3 100 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za převzetí zastoupení (viz vyčíslení nákladů řízení na č.l. 40), neboť k převzetí zastoupení došlo již v řízení před městským soudem a bylo již započítáno v rámci nákladů řízení před městským soudem. Náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 3 400 Kč.

[35] Celkem náklady na právní zastoupení před soudy činí 10 200 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená odměna o částku 2 142 Kč odpovídající této dani. Celková výše jeho odměny proto činí 12 342 Kč.

[36] Společně s náhradou zaplacených soudních poplatků náhrada nákladů stěžovatele činí 20 342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2026

L. S.

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu